

't Is ongeloofelijk hoeveel verscheidenheid in vorm, grootte en kleur men door zorgvuldige kweeking en uitzoeken heeft weten te verkrijgen.

Op de tentoonstellingen, die altijd weer de moeite om er te gaan kijken ruimschoots loonen, vindt men er met groote en kleine bloemen, met stijve, gekrulde, opgerolde, in-een-gedraaide of slap neerhangende bloemblaadjes. En letterlijk alle denkbare tinten van wit en licht rose, paars of geel, tot diep donkere warme kleuren toe, komen bij deze fraaie, gevulde bloemen voor. Slechts ééne kleur, de blauwe, hebben de kweekers nog niet weten te verkrijgen. Trouwens daarvoor hebben ook de kweekers van rozen en dahlia's tot dusverre vergeefs hun best gedaan.

Dat de Japansche goudsbloem, zooals we de chrysanthemum eigenlijk wel konden noemen, zoo gezocht is, dankt ze voor een niet gering deel aan het feit, dat ze onze tuinen en vertrekken versieren komt, als haast alle andere bloemen hun tijd hebben gehad. Laat in het najaar en als het niet te hard vriest tot ver in den winter, prijken de mild-bloeiende chrysanthemums nog in volle pracht. En de meeste soorten behoeven niet of slechts heel weinig gedekt te worden om de planten in den winter over te houden.

DE POPPEWASCH

DOOR

ALETTA HOOG

„Moeder, mogen we nu eens echt zelf de poppewasch doen?” vroeg Nan, de oudste van het drietal zusjes.

„En niet bij Kee in de groote teil,” zei Lientje.

„Waar dan wel in?”, was Moeders wedervraag.

Ja, waarin dan?

„In uw afwaschbakje,” stelde Lien voor.

„Nee, dat is niet frisch, daar wasch ik de kopjes in.”

„Ik weet wat!” zei Nan, „ik heb mijn verlanglijst nog niet gemaakt en ik zet bovenaan: „alles voor de poppewasch.” En als u 't niet alles weet, dan weet Kee 't wel.”

Moeder lachte. Alsof zij niet zou weten, wat er al zoo noodig was!

„Ja, we kunnen 't best zelf doen, want we zijn nu allemaal groot,” zei Bep de jongste, die zich zelf ook „groot” vond, sinds zij school ging.

Dat de poppewasch gedaan moest worden, dat stond vast. Altijd aan 't eind van de schoonmaak hield Keetje waschdag voor alle mogelijke kleedjes en spreitjes, die er in huis waren, en daar werd dan al 't poppengoed bijgedaan. Al maakten de poppekinderen hun kleertjes niet zoo gauw vuil als hun moedertjes — af en toe moest alles toch eens een goede beurt hebben. Nan, Lientje en Bep waren echte poppenmoedertjes. Groot en klein meegerekend, hadden ze samen wel veertien poppen. Nan was er zeker van, dat zij wel alles krijgen zou voor de poppewasch, en Keetje kreeg al vast de mededeeling, dat zij ditmaal geen stukje te wasschen zou hebben.